

Arrest

nr. 175 352 van 26 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 10 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier en de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 1 februari 2016 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 11 februari 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker reeds werd aangetroffen in Noorwegen en Zweden en hij er respectievelijk op 29 januari 2013 en op 24 februari 2015 asiel vroeg.

1.3. Verzoeker wordt op 22 februari 2016 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 4 maart 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verzoek tot terugname aan de Noorse autoriteiten.

1.5. De Noorse autoriteiten aanvaarden bij schrijven van 17 maart 2016 het terugnameverzoek op grond van artikel 18, eerste lid, d) van de Dublin III-verordening.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 25 april 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : [A. S.]

voornaam : [S.]

[...]

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Noorwegen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 11.02.2016 asiel in België. Wat zijn identiteits- en reisdocumenten betreft, legde de betrokkene zijn geboorteakte voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België op 29.01.2013 asiel vroeg in Noorwegen.

De betrokkene werd gehoord op 22.02.2016 en verklaarde dat hij Somalië in december 2012 verliet om met de auto naar Ethiopië te rijden en daar enkele dagen in het huis van zijn smokkelaar te verblijven. De betrokkene verklaarde vervolgens met het vliegtuig via Turkije naar Zweden te reizen en daar tot januari 2013 te verblijven. Hij verklaarde daarna met een bus naar Noorwegen te zijn gereisd om daar tot januari 2015 te verblijven. Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de betrokkene daar op 29.01.2013 asiel vroeg. De betrokkene verklaarde, geconfronteerd met dit vingerafdrukkenonderzoek, dat deze aanvraag in december 2014 afgewezen werd. Hij verklaarde daarna terug te zijn gereisd naar Zweden. Daar diende de betrokkene eveneens een asielaanvraag in op 24.02.2015. De betrokkene verklaarde dat deze aanvraag in maart 2015 werd afgewezen. De betrokkene verklaarde dat hij Zweden op 30 of 31.01.2016 verliet om via Denemarken en Duitsland naar België te reizen. Daar diende de betrokkene op 11.02.2016 een asielaanvraag in.

Op 04.03.2016 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Noorse instanties, die op 17.03.2016 op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij naar België kwam omwille van zijn echtgenote die er zou wonen. Hij gaf aan dat hij hoopt dat België hem als vluchteling accepteert en bescherming biedt. De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Noorwegen, omdat zijn echtgenote reeds in België zou wonen en hij dus niet wil terugkeren naar Noorwegen. De betrokkene gaf aan dat Noorwegen hem reeds tweemaal een negatieve beslissing heeft gegeven.

Betreffende de door de betrokkene geuite wens om in België te blijven, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betreffende de door de betrokkene geuite vrees om bij een overdracht aan Noorwegen een negatieve beslissing te krijgen, wijzen we er op dat negatieve beslissingen en het opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4

van het EU-Handvest. Noorwegen kent verder onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene stelde, zoals vermeld, dat zijn echtgenote in België zou verblijven. De betrokkene gaf aan dat hij op 01.02.2016 een religieus huwelijk zou zijn aangegaan met [R. S. H.]. We wijzen er evenwel op dat geen enkel element wijst op een effectieve duurzame relatie. Vooreerst achten we het merkwaardig dat de betrokkene verklaarde met de voormelde vrouw een religieus huwelijk te zijn aangegaan op dezelfde dag dat hij België binnenkwam. Daarnaast wijzen we er op dat de betrokkene geen enkel document kon voorleggen om dit vermeende huwelijk te staven. Tot slot merken we op dat de vermeende echtgenote van de betrokkene tijdens haar verhoor in België d.d. 27.03.2009 verklaarde gehuwd te zijn met een andere man, [S. A. B.] genaamd. Bijgevolg menen we te mogen besluiten dat de geen enkel element er op wijst dat de voormelde vrouw effectief de echtgenote van de betrokkene is en haar aanwezigheid geen argument tegen een overdracht aan Noorwegen inhoudt. Wat de overige familieleden betreft, maakte de betrokkene ook gewag van 2 neven en 3 nichten die in Denemarken (Kopenhagen) zouden verblijven.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Noorwegen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er moet verder worden opgemerkt dat de Noorse instanties met hun akkoord van 17.03.2016 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Dit betekent dat de betrokkene in Noorwegen, indien zij dat wenst, een nieuwe asielaanvraag zal kunnen indienen. De Noorse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een onderzoek van die asielaanvraag.

Noorwegen is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een in 2001 met de Europese Gemeenschap afgesloten overeenkomst partij bij het "Dublin-acquis". Noorwegen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Noorwegen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en

het EVRM nakomt. De Noorse instanties kennen, net als België, bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene op 29.01.2013 in Noorwegen ingediende asielaanvraag niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te ervaren. De betrokkene verklaarde over een goede gezondheid te beschikken. We merken evenwel op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Noorwegen zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Noorwegen niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Noorwegen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Noorse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Noorse autoriteiten."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.7. Op 10 mei 2016 wordt verzoeker overgedragen aan Noorwegen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9 van de Dublin III-verordening, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

[...] Artikel 9 van de Dublin III-verordening stelt:

"Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen."

Een gezinslid wordt door artikel 2, g) van de Dublin III-verordening als volgt gedefinieerd:

“de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land.”

[...] Het feit dat het religieus huwelijk niet afgesloten werd in het land van herkomst kan in casu geen belemmering zijn. Het gezin is inderdaad in België effectief gevormd, doch de verzoekende partij is naar België gekomen om zich effectief bij zijn echtgenote/partner, mevrouw [R. S. H.], te vestigen.

Bij Fedasil heeft zij onmiddellijk na haar asielaanvraag laten weten afstand te doen van elke vorm van materiële hulp, gelet op het feit dat zij bij haar echtgenote introk (stuk 2).

Ook bij de gemeente heeft zij onmiddellijk haar adres bij haar echtgenote gezet (stuk 3).

De echtgenote van de verzoekende partij geniet subsidiaire bescherming in België, dus de verwerende kan alvast niet stellen dat zij geen internationale bescherming zou genieten – en ze stelt dit terecht ook niet in de bestreden beslissing.

[...] Verder werpt de bestreden beslissing een aantal ‘onduidelijkheden’ op, waaromtrent zij in het Dublin-interview nooit enige verduidelijking gevraagd heeft.

Dit is alvast geen toonbeeld van zorgvuldige feitengaring. Als iets onduidelijk was, dan had de verwerende partij alvast verduidelijking kunnen vragen (waarvoor dient anders het Dublininterview?) alvorens de thans bestreden beslissing te nemen.

Zo uit zij haar twijfels omtrent de duurzaamheid van hun relatie (terwijl zij nooit een interview afgenomen heeft om de duurzaamheid van de relatie te kennen, zoals dat bijvoorbeeld bij de beoordeling van een wettelijke samenwoning of een civiel huwelijk gebeurt) en met betrekking tot de burgerlijke staat van de partner van de verzoekende partij – zonder dat zij hieromtrent ook maar enige vraag gesteld heeft!!

De echtgenote van de verzoekende partij verduidelijkt in een fax alvast hoe hun relatie gevormd werd (stuk 4) en dat zij in 2013 gescheiden is van haar vorige echtgenoot.

Ze verduidelijkt tevens dat ze haar huidige echtgenoot reeds kent van vroeger, in Kismayo, vooraleer ze naar België kwam en dat hij een goede kennis is van haar moeder.

In Somalië is het absoluut niet ongebruikelijk dat men met iemand huwt die goed ligt in de familie – te meer daar het absoluut niet de gewoonte is om een echte relatie te onderhouden alvorens men (religieus – want dat is het enige huwelijk dat daar bestaat) gehuwd is.

Ook blijkt nergens uit het Dublin-interview dat zij het huwelijksdocument zou hebben gevraagd. Naar Somalische traditie is het absoluut niet de gewoonte dat van dit huwelijksritueel een document wordt opgemaakt. De verzoekende partij heeft thans de imam terug gecontacteerd. Had zij dit eerder geweten, dan had zij dit tijdig aan de verwerende partij kunnen bezorgen – die het interview reeds op 22 februari 2016 heeft afgenomen.

Bovendien is – conform de Dublin III-verordening- een huwelijk strikt genomen niet vereist om van een ‘gezinslid’ te kunnen spreken.

[...] Verwerende partij confronteert de verzoekende partij dus pas met haar twijfels nadat zij de bestreden beslissing reeds genomen heeft. Zij is nooit effectief de duurzaamheid van de relatie nagegaan, noch heeft zij op voorhand gesteld twijfels te hebben met betrekking tot de ongehuwde staat van de echtgenote van de verzoekende partij.

Nochtans vond het Dublin-interview reeds plaats op 22 februari 2016. Had zij toen reeds haar twijfels geuit, dan had de echtgenote van de verzoekende partij ruimschoots de tijd gehad om echtscheidingspapieren vanuit Somalië te laten overkomen.

Nu is dit niet het geval.

Dit is niet ernstig. De thans bestreden beslissing schendt dan ook de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 11 van de Dublin III-verordening.

[...] Evenmin werd een belangenafweging gemaakt in het licht van artikel 8 EVRM – althans toch geen op basis van zorgvuldige feitengaring.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

[...] De partner van verzoekende partij, mevrouw [S. H. R.] (Rijksregisternummer: [...]) kreeg in België subsidiaire bescherming.

Verwerende partij is geenszins nagegaan waar verzoekende partij en mevrouw [S. H. R.] elders hun familieleden kan uitbouwen. In Somalië is dit alvast niet mogelijk, gelet op deze subsidiaire bescherming.

Hoewel het hier in casu een "eerste toelating" van de verzoekende partij op het Belgisch grondgebied betreft, voorziet artikel 8 EVRM dat de verwerende partij ook dan in bepaalde gevallen een positieve verplichting kan hebben om haar toe te laten haar gezinsleden te ontwikkelen en uit te bouwen. Dit laatste dient het voorwerp uit te maken van een belangenafweging, die in casu niet op serieuze wijze gebeurd is.

Verwerende partij beperkt immers zich tot het stellen dat er geen familieleden is, aangezien zij twijfels heeft bij de "duurzaamheid" van de relatie, zonder dat zij hieromtrent het minste onderzoek gedaan heeft. Dit is niet ernstig.

[...] De thans bestreden beslissing is dan ook in strijd met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en met artikel 8 EVRM."

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In de thans voorliggende beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten is verweerder van oordeel dat de behandeling van verzoekers asielaanvraag onder de verantwoordelijkheid valt van de Noorse autoriteiten. Hij verwijst naar artikel 18, eerste lid, d) van de Dublin III-verordening, bepaling die luidt als volgt:

"De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

[...]

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen."

Het is op zich niet betwist dat verzoeker op 29 januari 2013 reeds een asielaanvraag indiende in Noorwegen en dat dit verzoek werd afgewezen.

Verzoeker is niettemin van mening dat in casu België alsnog verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn nieuwe asielaanvraag, op grond van artikel 9 van de Dublin III-verordening. Deze bepaling stelt:

"Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen."

Overeenkomstig artikel 2, g) van de Dublin III-verordening wordt voor de toepassing van deze verordening onder het begrip "gezinsleden" verstaan:

“voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

- de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

[...]”.

Verzoeker wijst op een religieus huwelijk dat hij op 1 februari 2016 in België afsloot met een vrouw die subsidiaire bescherming geniet in dit land. Hij benadrukt dat in het licht van artikel 9 van de Dublin III-verordening het niet is vereist dat het gezin reeds werd gevormd in het herkomstland. Hij betoogt dat het bestuur in zijn beslissing een aantal ‘*onduidelijkheden*’ opwerpt, dat hem tijdens het Dublingehoor nooit om enige verduidelijking in dit verband werd gevraagd en dat het bestuur aldus niet aan een zorgvuldige feitenvinding heeft gedaan. Hij stelt dat het bestuur met name heeft nagelaten hem om verduidelijking te vragen betreffende de duurzaamheid van zijn relatie of de burgerlijke staat van zijn partner en dat hem evenmin werd verzocht een huwelijksdocument voor te leggen. Hij wijst er ook nog op dat strikt genomen een huwelijk niet is vereist om van een gezinslid in de zin van de Dublin III-verordening te kunnen spreken.

Waar verzoeker zich beroept op artikel 9 van de Dublin III-verordening, en betoogt dat het bestuur in dit verband niet aan een zorgvuldige feitenvinding heeft gedaan, wijst de Raad evenwel op het artikel 7 van deze verordening dat luidt:

“1. De in dit hoofdstuk vastgestelde criteria aan de hand waarvan de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, zijn van toepassing in de volgorde waarin zij voorkomen in de tekst.

2. Welke lidstaat met toepassing van de in dit hoofdstuk beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is, wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient.

[...]”.

Overeenkomstig deze bepaling dient aldus de verantwoordelijke lidstaat te worden bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient. Er dient te worden aangenomen dat in casu aldus de verantwoordelijke lidstaat dient te worden bepaald op grond van de situatie zoals deze bestond op 29 januari 2013, datum waarop verzoeker een eerste asielaanvraag indiende in Noorwegen. Verzoeker stelt thans in zijn middel dat “[h]et gezin [...] in België effectief [is] gevormd” en het religieuze huwelijk hier is aangegaan. Er blijkt op geen enkele wijze dat er op 29 januari 2013 reeds sprake was van een huwelijk of van een duurzame relatie met een vrouw die in België internationale bescherming geniet. Het enkele feit dat, blijkens de verklaring van mevrouw R. S. H., zij verzoeker reeds zou hebben gekend in haar herkomstland en dat deze een kennis is van de kant van haar moeder (“*un proche du côté de ma mère*”), wijst nog niet op een duurzame partnerrelatie voorafgaand aan of op 29 januari 2013. Het gegeven dat verzoeker blijkens zijn verklaringen gedurende twee jaar in Noorwegen verbleef en vervolgens naar Zweden reisde om aldaar eveneens een asielaanvraag in te dienen, wijst ook allerminst in deze richting. Verzoekers beweerde partner geeft in haar verklaring ook aan dat zij pas in de loop van 2013 is gescheiden van haar vorige echtgenoot. Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk dat hij zich thans dienstig zou kunnen beroepen op artikel 9 van de Dublin III-verordening om te stellen dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag of dat verweerder incorrect zou hebben gehandeld door een verantwoordelijkheid op deze grond niet te weerhouden. Nu niet blijkt dat verzoeker zich in zijn situatie dienstig kan beroepen op artikel 9 van de Dublin III-verordening, blijkt evenmin dat hij op nuttige wijze kan aanvoeren dat verweerder op dit punt niet aan een zorgvuldige feitenvinding heeft gedaan. Verzoeker stelt in wezen dat het bestuur hem – gelet op voormelde bepaling van de Dublin III-verordening – verduidelijkingen had moeten vragen betreffende zijn voorgehouden duurzame relatie, zijn religieuze huwelijk en de echtscheiding van zijn partner anno 2016, doch gelet op hetgeen voorafgaat blijkt de relevantie van deze verduidelijkingen niet.

In zoverre verzoeker ook nog van mening zou zijn dat artikel 11 van de Dublin III-verordening werd miskend, merkt de Raad op dat deze bepaling de situatie betreft waarin meerdere gezinsleden en/of minderjarige ongehuwde broers of zussen in dezelfde lidstaat gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen een asielverzoek indienen dat de procedures waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald allemaal tegelijk kunnen worden afgewikkeld, en indien de toepassing van de criteria van deze

verordening tot gevolg zou hebben dat de betrokkenen van elkaar worden gescheiden. Er blijkt niet dat deze situatie in casu speelt.

De Raad stelt, gelet op hetgeen voorafgaat, vast dat een schending van de artikelen 9 en 11 van de Dublin III-verordening, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk wordt gemaakt.

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met een vrouw die de subsidiaire beschermingsstatus geniet in België. Hij geeft aan dat verweerder zich niet kon beperken tot het stellen dat er geen familieleven is omdat hij twijfels heeft bij de duurzaamheid van de relatie, zonder enig onderzoek te voeren naar deze duurzaamheid. Hij beklemtoont verder dat het bestuur geen belangenafweging heeft doorgevoerd, minstens niet op basis van een zorgvuldige feitenvinding, en dat niet blijkt dat verweerder is nagegaan waar hij en zijn partner dan hun gezinsleven kunnen uitbouwen. Hij benadrukt dat dit niet mogelijk is in Somalië, gelet op de internationale bescherming die zijn partner in België geniet.

De Raad stelt in dit verband allereerst vast dat verweerder, blijkens de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wel degelijk rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoeker dat hij een partner heeft in België met wie hij religieus is gehuwd. Verweerder oordeelde evenwel dat deze voorgehouden relatie zich niet verzet tegen een overdracht aan Noorwegen, nu geen enkel element wijst op een effectieve duurzame relatie, het merkwaardig is dat verzoeker met de betreffende vrouw een religieus huwelijk afsloot op dezelfde dag dat hij België is binnengekomen, er geen document werd voorgelegd ter staving van het voorgehouden in België aangegane religieuze huwelijk en de vermeende echtgenote tijdens het gehoor in het kader van haar asielaanvraag op 27 maart 2009 nog aangaf te zijn gehuwd met een andere man. Zoals verzoeker zelf ook aangeeft, kan aldus worden aangenomen dat verweerder een beschermenswaardig gezinsleven niet weerhield. Verweerder heeft aldus wel degelijk onderzocht of de in dit verband door verzoeker aangebrachte elementen wijzen op een duurzame relatie en bij uitbreiding een beschermenswaardig gezins- of familieleven.

De Raad wijst erop dat, wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake is van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

In casu stelt de Raad vast dat verweerder in zijn beslissingen correct opmerkte dat verzoeker geen enkel bewijs van enig huwelijk in België kon voorleggen. Ook voor de Raad doet hij dit niet. Blijkens artikel 21 van de Belgische Grondwet moet een burgerlijk huwelijk ook steeds voorafgaan aan de huwelijksinzegening, en verzoeker geeft op geen enkele wijze aan dat er sprake is van een in België afgesloten burgerlijk huwelijk. Gelet op het verslag van het zogenaamde Dublingehoor van 22 februari 2016 kan ook niet worden aangenomen dat verzoeker niet de mogelijkheid kreeg om een stuk neer te leggen van het door hem beweerdelijk in België aangegane huwelijk. Hij gaf evenwel zelf aan dat er geen documenten werden afgeleverd na de inhuldiging van het huwelijk en hij er zeker van was dat hij geen documenten had ontvangen. Verzoeker betoogt verder dat het aan het bestuur toekwam een verder onderzoek te voeren naar het duurzaam karakter van zijn relatie. In dit verband merkt de Raad allereerst op dat verzoeker gelet op zijn eigen verklaringen naar België is gekomen *"omwille van mijn vrouw die hier in België woont"*. Hij beriep zich op de aanwezigheid in België van mevrouw R. S. H. opdat België zijn asielaanvraag zou behandelen. In deze omstandigheden kon van verzoeker worden verwacht dat hij zelf de nodige stukken zou verzamelen om ten overstaan van de Belgische autoriteiten het bestaan van dit voorgehouden gezinsleven aannemelijk te maken en dat hij zich op dit punt ook niet zou beperken tot verklaringen. Indien een vreemdeling zich ten overstaan van de Belgische Staat wenst

te beroepen op artikel 8 van het EVRM kan van hem worden verwacht dat hij concrete elementen aanbrengt ter staving van een werkelijk en effectief beleefd gezinsleven. Er blijkt in huidige zaak ook niet dat verzoeker in het kader van het zogenaamde Dublinonderzoek niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om dienaangaande alle volgens hem nuttige gegevens en stukken voor te leggen bij het bestuur. Daarnaast kan de Raad ook slechts vaststellen dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat indien het bestuur nog enig verder onderzoek zou hebben gevoerd naar het duurzaam karakter van zijn relatie hij in dit verband nog concrete, nadere gegevens had kunnen verstrekken die verweerders beoordeling op dit punt wezenlijk konden hebben gewijzigd. Er blijkt zo niet dat loutere verklaringen van verzoeker en mevrouw R. S. van aard zijn dat deze op zich kunnen volstaan om een dergelijk duurzaam karakter op voldoende bewijskrachtige wijze aan te tonen. Er kan ook niet worden ingezien dat een zeer recente samenwoning in België van aard is het 'duurzaam' karakter van een ingeroepen relatie aan te tonen, en dit daargelaten het gegeven dat een inschrijving op hetzelfde adres ook nog niet automatisch wijst op een werkelijke samenwoning. Een loutere samenwoning kan ook nog geen uitsluitel geven over de vereiste voldoende hechtheid van een ingeroepen gezinsband. De Raad benadrukt verder dat het door verzoeker voorgelegde stuk van Fedasil van 12 februari 2016 aangeeft dat de beslissing om geen verplichte plaats van inschrijving toe te kennen is genomen louter op basis van verklaringen van verzoeker dat hij een gezinslid is van mevrouw R. S. H. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat verweerder gelet op de voorliggende feitelijke gegevens kennelijk onredelijk heeft gehandeld door geen effectieve duurzame relatie of beschermenswaardig gezinsleven te weerhouden, en evenmin dat deze in dit verband ten onrechte enig relevant, concreet element niet in rekening heeft gebracht. Aldus kan ook niet worden vastgesteld dat het bestuur in dit verband nog enige belangenafweging diende door te voeren of enig onderzoek diende te voeren naar de vraag of het voorgehouden gezinsleven elders mogelijk is.

Daarenboven, voor zover er alsnog sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven – hetgeen in casu niet afdoende is aangetoond – , merkt de Raad nog op dat huidige zaak een eerste toelating betreft en dat in deze situatie het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De Raad wenst te benadrukken dat niet blijkt dat verzoeker, indien hij alsnog een werkelijk gezinsleven kan aantonen, zou zijn verhinderd om de hem in dit verband ter beschikking staande verblijfsprocedures aan te wenden om dit gezinsleven veilig te stellen. Verzoeker kan zich beroepen op artikel 8 van het EVRM in het kader van de verblijfsprocedure op basis van artikelen 9 of 9bis van de Vreemdelingenwet of, van zodra zijn voorgehouden gezinsband is geofficialiseerd met een wettelijke samenwoning of een huwelijk, de procedure op grond van de artikelen 10 en volgende van de Vreemdelingenwet aanwenden. De bestreden beslissingen houden geenszins een algemeen verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Hij dient evenwel te voldoen aan de geldende binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. Er blijkt ook geenszins dat een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied het voorgehouden gezinsleven in die mate zou verstoren dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland), te meer nu in casu op basis van verzoekers verklaringen het beeld naar voor komt van

een situatie waarin een gezinsvorming op het Belgische grondgebied wordt beoogd zonder dat blijkt dat er voorafgaand aan zijn komst naar België reeds sprake was van enige daadwerkelijke gezinsvorming.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel in het licht van deze verdragsbepaling.

2.2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS